

The Chase

Door Mundocaso

The Chase

© 2025 door Mundocaso

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, verspreid of overgedragen in welke vorm of op welke wijze dan ook, waaronder fotokopieën, opnamen of andere elektronische of mechanische methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Uitzonderingen hierop zijn korte citaten in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële toepassingen die door het auteursrecht zijn toegestaan. Voor toestemming kunt u contact opnemen met de auteur via: <https://www.bravenewbooks.nl/mundocaso>

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Overeenkomsten met bestaande personen (levend of overleden), gebeurtenissen of locaties berusten geheel op toeval.

Omslagontwerp: Mundocaso

ISBN: 9789465315171

Eerste druk: 2025

Gedrukt in Nederland

Uitgave: zelf

Voor meer informatie: volg *Mundocaso* op alle sociale media.

Inhoud

Hoofdstuk 1.	Het Meisje en het Pistool.....	2
Hoofdstuk 2	De Kunst van het Overtuigen.....	14
Hoofdstuk 3	Twee Gezichten Dragen.....	28
Hoofdstuk 4	Winkel Therapie.....	50
Hoofdstuk 5	Gekleed om te Misleiden.....	69
Hoofdstuk 6	Bloed op de Balzaalvloer.....	80
Hoofdstuk 7	Liefde is een Last.....	98
Hoofdstuk 8	De Tuin Staat in Brand.....	115
Hoofdstuk 9	Het Meisje en het Konijn.....	126

Auteursnoot

Ik kan bijna niet geloven dat dit alweer mijn derde roman is.

Ik begon met het schrijven van *The Chase* direct na het afronden van *MDMD*.

De inspiratie kwam van iets dat dicht bij mijn hart ligt: het konijn van mijn oudere nicht, Nijntje.

De eerste keer dat ik voor Nijntje zorgde, was hij een gezond en nieuwsgierig konijntje. Eerst verlegen, maar uiteindelijk zo gehecht aan mij dat hij me overal volgde waar ik ging.

De tweede keer dat ik voor hem zorgde, was Nijntje ouder geworden en eigenlijk een senior in konijnenjaren. Zijn gezondheid was snel achteruitgegaan.

Toen wist ik dat ik een verhaal wilde schrijven dat hem op een bepaalde manier zou eren. Een verhaal dat een stukje van zijn geest levend zou houden.

Tegelijkertijd wilde ik al langer een detectiveverhaal schrijven, sinds ik verliefd werd op het personage Detective Luqman uit *The Crown of Hawa* en gefascineerd raakte door noir-achtige beelden en vertelstijlen.

Deze roman is ook degene die het meest is gevormd door gebeurtenissen uit de echte wereld, omdat ik me voortdurend liet inspireren (en soms achtervolgd voelde) door wereldnieuws en popcultuur.

Al deze draden zijn samengekomen in *The Chase*.

Een verhaal over verlies, overleven en hoop.

Dank jullie wel dat je mijn roman een kans geeft, dat je het leest en dat je deze personages even laat leven in je verbeelding.

Ik hoop dat je wegloopt met een nieuw perspectief, een klein gevoel van helderheid, of simpelweg het besef dat je niet alleen bent in het proberen grip te krijgen op een ingewikkelde wereld.

Veel liefs,

— *Mundocaso*

Hoofdstuk 1

'Mama, mama, kijk eens wat ik heb gevonden!'

Ana rent de woonkamer in, haar ogen fonkelen. Haar handen zijn voorzichtig gesloten om iets kleins en trillend vast te houden.

Met een trotse glimlach opent ze haar handpalmen. Binnenin knippert een klein konijntje de wereld tegemoet, zijn vacht de kleur van warm rood hout.

"Niet nu, Ana. Mama is bezig," zegt Gloria terwijl haar vingers snel over het toetsenbord vliegen. Het scherm gloeit zachtblauw en verlicht haar serieuze gezicht.

"Je bent altijd bezig, mama," zegt Ana. Ze draait een rondje, haar vreugde danst door de kamer. 'Kom spelen met onze nieuwe vriend.' Ze houdt het konijntje vast als een schat, haar kleine handen zacht en voorzichtig.

Gloria kijkt niet weg van het scherm. 'Ana, dit is belangrijk. Ik moet mijn werk afmaken. De slechteriken nemen ook geen pauze, weet je. En hoe vaak heb ik je al gezegd dat je geen dieren mee naar binnen mag nemen?'

"Alsjeblieft, mama," fluistert Ana, haar stem zo zoet en vol hoop dat ze goud zou kunnen doen smelten. 'Ik beloof dat ik voor hem zal zorgen.'

Gloria zucht. Het is de soort zucht die lange dagen en vermoeide nachten met zich meedraagt. Ze klapt de laptop dicht en draait zich om.

Het konijntje kijkt op met grote, glanzende bruine ogen. Nog wat verlegen, maar vol leven. Die ogen glippen door haar schild heen.

"Je gaat het voeren? Achter het opruimen? Het trainen?" vraagt Gloria, met één wenkbrauw omhoog.

"Ik beloof het!" straalt Ana, zo helder als een zonsopgang. 'Marshmallow zal je helemaal niet lastigvallen.'

"Marshmallow?" herhaalt Gloria verrast.

Ana giechelt als windklokken in een zomerse bries. 'Dat is nu zijn naam.'

Een zachte glimlach trekt aan Gloria's lippen. Ze woelt door Ana's haar. 'Goed dan. Laten we naar de dierenwinkel gaan. Als Marshmallow hier gaat wonen, heeft het alles nodig.'

Ze grijnst. 'Ik wed dat je vader net zo enthousiast zal zijn. Hij mist onze oude hond nog steeds sinds die is overleden.'

Ana houdt Marshmallow dicht tegen zich aan, alsof ze een schat groter dan goud heeft gewonnen.

De volgende ochtend rijdt Ana met haar vader Lucas naar school, terwijl Gloria al naar haar werk is vertrokken. Ana zit op de achterbank, haar konijntje in een klein reiskooi op haar schoot.

"Weet je zeker dat je Marshmallow mee naar school wilt nemen?" vraagt Lucas, met één wenkbrauw omhoog terwijl ze parkeren.

"Uh-huh," knikt Ana. 'We zullen elkaar gezelschap houden. Dan zijn we niet eenzaam.'

Lucas glimlacht zacht, al ligt er een vleugje zorg in zijn ogen. 'Goed, lieverd. Zorg er alleen voor dat de andere kinderen hun handen wassen voor ze hem aaien. En voer hem niet te veel. Ik hou van je.' Hij buigt naar haar toe en kust haar wang voordat ze uitstapt.

"Ik hou ook van jou, papa!" tjilpt Ana. Ze zwaait en huppelt richting school, terwijl ze Marshmallows kooitje vasthoudt als een kostbare edelsteen.

Zodra ze het klaslokaal binnenkomt, stormen kinderen op haar af. 'Oh mijn god, een konijn!' 'Hij is zo schattig!' 'Mag ik hem aaien?' roepen de kinderen door elkaar.

Dan snijdt een luidere stem erdoorheen. De populaire kinderen dringen naar voren. 'Kijk allemaal! Ana Bana heeft haar hulpkonijn meegenomen!' sneert een jongen.

Een explosie van gelach volgt.

"Ana Bana"—de bijnaam die ze kreeg toen ze een keer uitgleed over een banaan tijdens de pauze—komt weer terug.

Het plagen zwelt aan, luid als onweer, terwijl sommige kinderen beginnen aan Marshmallows kooitje te rammelen.

Ana probeert het te beschermen door haar armen eromheen te slaan. 'Hou op!' roept ze, maar haar stem is klein, als een broodkruimeltje op de vloer.

Klik. Klik.

Hakken weerkaatsen op de vloer. De juf komt binnen, haar blik scherp als ijs.

De stilte valt als een gordijn dat naar beneden wordt getrokken wanneer haar ogen door de klas glijden en op het konijn blijven hangen. 'Ik hoop dat je huisdier geen afleiding zal zijn, Ana,' zegt ze koel.

Ana knikt snel, haar gezicht vuurrood. 'Nee, mevrouw. Marshmallow is een rustig konijn.' Een gesnuif van achterin. 'Pfff, Marshmallow. Wat een stomme naam,' zegt dezelfde jongen als daarnet.

Het gelach laait weer op, totdat de juf het wegsnijdt als een tak van een boom. 'Houd je mond, tenzij je wilt nablijven' waarschuwt ze.

Het wordt stil in de klas.

Ana plaatst Marshmallows kooitje stilletjes naast haar stoel. De les begint, maar haar hart bonst luid in haar borstkas.

Pauze.

Buiten opent Ana het kooitje en laat Marshmallow in het gras huppelen. Hij snuffelt en verkent, zacht als een fluistering, nieuwsgierig als een droom.

Een paar klasgenoten komen langzaam dichterbij, aaien hem voorzichtig en praten zacht tegen zowel Ana als Marshmallow.

Heel even voelt Ana zich erbij horen. Alsof er misschien, heel misschien, ook voor haar hier een plek is. Ze is zo vaak geplaagd. Gepest, nagefluisterd, uitgelachen. Omdat ze anders is. Omdat ze vriendelijk is. Omdat ze niet in de groep opgaat. Maar Marshmallow? Hij maakt haar dapper.

Toch zijn niet alle harten zacht. De populaire kinderen lopen langs, gooien modderige woorden als stenen en werpen kille blikken die prikken als hagel.

Wanneer de schooldag eindigt, wacht Ana alleen op de parkeerplaats. Ze drukt Marshmallow tegen zich aan, terwijl haar tranen vallen als stille regendruppels. De gemene stemmen blijven zich herhalen in haar hoofd.

De auto van haar vader rijdt voor. Snel veegt ze haar gezicht droog, alsof er niets gebeurd is.

“Hoe was school, lieverd?” vraagt hij, terwijl hij met een glimlach het portier opent. Ana knikt en glimlacht terug. Een grote, veel te felle glimlach. ‘Het was goed! Marshmallow en ik kunnen niet wachten op morgen!’ Maar diep in haar hart broeit een stille storm. En ze houdt alles binnen.

Een paar dagen later loopt Ana door het stadscentrum, haar hand in haar zak, vingers gekruld om een klein bundeltje gespaard lunchgeld. Ze wil zichzelf trakteren op iets zoets om de zware gedachten in haar hoofd wat lichter te maken.

School is niet makkelijk geweest. Het plagen, het gefluister, en de gemene woorden over haar en Marshmallow blijven hangen, ze kleven aan haar als hardnekkig stuifmeel.

Ze wil haar ouders niet belasten, zeker mama niet, die er altijd zo moe uit ziet. Dus houdt Ana alles voor zichzelf. In plaats daarvan zet ze de muziek in haar koptelefoon harder en laat haar playlist haar voortduwen.

Niet veel later ziet ze de snoepwinkel en stapt snel naar binnen. De felgekleurde verpakkingen glanzen als verborgen schatten.

Ze kiest haar favorieten, pakt een koude ijsthee, en loopt naar buiten met een sprankje vreugde in haar borst. Maar zodra ze de deur opendruwt, vervaagt dat kleine geluk. Een ijzige hand landt op haar schouder. Ze stukt. Haar hart slaat over.

Langzaam draait ze zich om.

Achter haar staat een meisje van ongeveer haar leeftijd met grote, nieuwsgierige ogen. Haar kleren zijn gescheurd en opgelapt, haar sneakers dun en versleten. Aan één voet steekt haar grote teen door een gat.

“Pardon, mevrouw,” zegt het meisje zacht. Haar stem is stil, een beetje bibberig. ‘Ik wil u niet lastigvallen, maar... heeft u misschien wat kleingeld?’

Ana knippert. Mevrouw? Zo heeft nog nooit iemand haar genoemd. Ze kijkt van het gezicht van het meisje naar haar schoenen. Haar hart zinkt. ‘Het spijt me,’ zegt Ana, zwaar van stem. ‘Ik heb net alles in de snoepwinkel uitgegeven.’

De hoopvolle ogen van het meisje doven. ‘Geeft niet. Toch bedankt, en sorry als ik u liet schrikken,’ fluistert ze, al omdraaiend om weg te gaan.

“Wacht!” roept Ana.

Het meisje stopt. Ze draait zich om, haar ogen groot.

“Mijn mama zei dat ik hier moest oppassen. Er is vorige week iemand neergeschoten,” zegt Ana, haar stem zakt even. Dan klaart ze weer op, alsof ze het van zich afschudt. ‘Ik heb geen geld,’ zegt ze, nu glimlachend, ‘maar ik heb snoep en ijsthee. Wil je delen?’

Het gezicht van het meisje licht op, als een bewolkte lucht die openbreekt voor de zon. ‘Weet u het zeker?’ vraagt ze, alsof ze het nauwelijks kan geloven.

“Natuurlijk weet ik het zeker,” glimlacht Ana. ‘Ik ben Ana. Hoe heet jij?’

Het meisje aarzelt, dan zegt ze: ‘Ik ben Dwi, mevrouw.’

Ana giechelt. ‘Leuk je te ontmoeten, Dwi. Maar je hoeft geen u te zeggen en me geen mevrouw te noemen!’ Ze wijst naar een bankje onder een grote, schaduwrijke boom. ‘Kom, laten we daar gaan zitten.’

Dwi knikt, en samen lopen ze erheen.

Ana haalt haar snoep en ijsthee tevoorschijn.

Ze gaan dicht naast elkaar zitten en beginnen te delen, hapje voor hapje, slokje voor slokje. Gelach borrelt tussen hen op, zacht, zoet en licht. Als zonneschijn na de regen.

Ana voelt warmte groeien in haar borst. Dit moment is goud waard. En nu wil ze meer weten. ‘Dus, Dwi,’ zegt ze zacht, ‘waarom ben je hier alleen op straat?’

Dwi antwoordt niet meteen. Ze staart naar de grond waar kleine mieren stukjes snoep wegdragen.

Ana’s hart slaat over. ‘Sorry! Dat was te persoonlijk. Ik had dat niet moeten vragen,’ zegt ze snel, terwijl haar vingers aan de rand van haar shirt draaien.

Dwi schudt haar hoofd. ‘Het is goed. Ik vind het niet erg.’ Haar stem is zacht, maar ook sterk. ‘Mijn vader en moeder... die zijn gestorven toen ik klein was. Mijn tante nam me in huis, maar zij had... volwassen problemen.’

Ze legt een klein snoepje neer bij de mieren en kijkt hoe ze werken. ‘Ze kon niet meer voor me zorgen. Dus... ik ben steeds alleen geweest, heen en weer.’

Ana’s hart doet pijn. ‘Dat is zo verdrietig,’ zegt ze, haar stem breekt. Zonder na te denken slaat ze haar armen om Dwi heen.

Dwi aarzelt een tel, en leunt dan tegen haar aan en laat zich vasthouden.

Ana laat haar los met een glimlach. ‘We moeten echt vaker afspreken! Ik wil dat je

Marshmallow ontmoet!"

"Marshmallow?" Dwi kantelt haar hoofd.

Ana giechelt. 'Dat is mijn konijn, en mijn beste vriend.' Ze pakt haar telefoon en laat een foto zien: een roodbruin konijntje met nieuwsgierige ogen. 'Hij zou jou geweldig vinden. En ik wed dat jij hem ook leuk vindt.' Ze pauzeert. 'Heb je een telefoon?'

Dwi grijnst, een beetje verlegen. 'Ja. Mijn tante gaf me er ooit een.' Ze haalt een wat gedeukte telefoon tevoorschijn.

Ze wisselen nummers uit en glimlachen naar elkaar. Een nieuwe vriendschap ontstaat, echt en warm.

Wanneer Ana naar huis loopt, beseft ze iets:

Ze heeft niet veel snoep gegeten. Maar dat maakt niet uit. Haar hart voelt vol. Vol vriendelijkheid, vol hoop, en zoeter dan alles in die snoepwinkel.

Twee weken later.

Ana en Dwi zien elkaar opnieuw. Ze ontmoeten elkaar bij hetzelfde knusse snoepwinkeltje waar hun vriendschap begonnen was, na elkaar de afgelopen twee weken meerdere keren te hebben gezien. Met de geur van suiker en karamel in de lucht lichten hun harten op van verwachting.

"Ik heb de hele week gespaard om dit keer mijn eigen snoep te kopen!" kondigt Dwi trots aan, terwijl ze een handvol verkreukelde maar zorgvuldig opgevouwen briefjes omhooghoudt.

Ana straalt en stapt met haar naar binnen.

De geur van karamel, chocolade en een vleugje kaneel wikkelt zich om hen heen als een warme omhelzing. 'Geweldig, Dwi! Wat ga je nemen?' vraagt ze, terwijl ze al felgekleurde zure snoepjes in een plastic zakje schept, de kleuren helder tegen haar vingers.

Dwi stopt voor een schap, haar wenkbrauwen gefronst in speelse wanhoop. 'Ik kan niet kiezen tussen deze Caramel Clouds Wolken of de Gummy Giggles,' zegt ze, terwijl ze de zachte pastelkleuren bekijkt die onder het zachte licht glanzen als gepolijste edelstenen.

Ana buigt zich naar haar toe, denkt even na en grijnst dan breed. 'Oké, wat dacht je hiervan? Ik neem de Gummy Giggles, jij neemt de Caramel Clouds. Dan hebben we ze

allebei. Het beste van twee werelden!"

"Zeker weten?" vraagt Dwi hoopvol, maar aarzelend.

"Helemaal," knikt Ana. 'Ik ben niet kieskeurig. Ik hou eigenlijk van alles dat zoet is!"

Samen lopen ze naar de kassa, hun armen vol suiker en vreugde.

Achter de toonbank schuift de oude man zijn bril recht en glimlacht. Het soort glimlach dat komt van jaren kijken naar kleine verhalen die zich in stille hoekjes ontfouwen. 'Nou, nou," zegt hij warm, zijn stem zacht als gesmolten chocolade. 'Waren jullie hier vorige week niet ook?"

Ana knikt, een beetje verlegen.

Zijn grijns wordt breder. 'Prachtig!" roept hij uit. Dan, na een korte pauze: 'Willen jullie meiden wat ChocoChunks? Van het huis."

Beide meisjes happen naar adem en zeggen tegelijk: 'Echt? Wordt de eigenaar dan niet boos?" Hun stemmen borrelen van vreugde én voorzichtigheid.

De oude man lacht, loopt naar een grote pot met kleine chocoladestukjes en schept een royale portie in een papieren zakje. Hij overhandigt het hen met een knipoog. 'Ik verwen mijn vaste klanten graag," zegt hij. 'En omdat je een vriendin hebt meegenomen, is dit mijn bedankje. Bovendien..." Hij buigt zich samenzweerderig naar hen toe. 'Ik zou me geen zorgen maken om de eigenaar. Die ken ik namelijk heel goed." Nog een speelse knipoog.

De meisjes giechelen, bedanken hem en stappen naar buiten, de gouden stilte van de middag in. 'Gratis snoep. Dit is officieel de beste dag ooit!"

Ana straalt en scheurt haar zakje open met uitbundige, roekeloze vreugde, terwijl suiker tussen haar vingers knispert en haar lach in het late middaglicht stroomt.

Dwi giechelt, genietend van een Gummy Giggle die smelt op haar tong. 'En je konijn dan? Wanneer mag ik hem eindelijk ontmoeten?"

"Wat dacht je van nu?" zegt Ana, grijnzend als de zon gevangen in een glimlach. 'Voordat we naar mij gaan, halen we wat appels. Marshmallow is er dol op. En hé, we verwennen onszelf vandaag, dus hij verdient ook een traktatie."

"Klinkt als een plan," antwoordt Dwi, terwijl ze de rest van haar snoep in de knisperende zak stopt. Ze lopen naar de hoek, nog steeds lachend, nog steeds onbewust.

Dan—

Pang!

Een harde knal scheurt door de stilte, scherp en ver weg en toch veel te dichtbij.

Ana krimpt ineen, snoep rolt als glas over het trottoir terwijl haar adem stukt. 'Wat was dat?' hijgt ze, haar ogen groot terwijl ze op haar knieën valt en met trillende vingers naar het gevallen snoep graait.

"Ik weet het niet," fluistert Dwi, haar stem nauwelijks hoorbaar. 'Het klonk als... een pistoolschot.'

En dan zien ze hem.

Een man komt de hoek om gesprint, zijn gezicht verborgen achter een zwarte bivakmuts, een crossbodytas slaat tegen zijn zij, zijn adem hijgend, zijn stappen chaotisch, alsof hij vlucht voor iets dat groter is dan angst.

Ana verstijft wanneer haar blik valt op het glinsteren in zijn hand. Een pistool.

Hij glijdt tot stilstand recht voor hen en alles vertraagt.

De gemaskerde man draait zich, paniek in elke beweging. 'Niet dichterbij komen! Ik meen het!' Het wapen schiet omhoog en een waarschuwingsschot scheurt door de lucht.

Pang!

Ana en Dwi duiken meteen omlaag, klein en breekbaar, terwijl een schok van angst door hun lichamen jaagt als bliksem.

Door haar vingers ziet Ana dat hij niet op hen richt, maar roept naar twee mannen die snel naderen. Ze dragen hoodies, hun gezichten verborgen achter donkere zonnebrillen, hun bewegingen strak en roofdierachtig.

"Geef ons de tas!" snauwt één van hen. Zijn stem is scherp, als de rafelige rand van een verroeste blik: dun, gekarteld en klaar om te snijden. Hij trekt een pistool, koud staal en een stille dreiging.

De gemaskerde man lacht, niet uit humor, maar uit iets dat dieper brandt. 'Denk je dat we toekijken terwijl jullie ons van de kaart vegen? Niet vandaag.'

De mannen in zonnebrillen bewegen niet. 'Wat jij uitwissen noemt, noemen wij vooruitgang,' antwoordt er één, zijn woorden scherp als het mes van een chirurg.

En dan—

Gloria verschijnt. Ze verschijnt aan de overkant van de straat, wapen getrokken, badge

glanzend in het verdwijnende zonlicht. 'Laat die wapens vallen! Allemaal!'

De lucht spant zich, strak als een draad. Drie partijen. Drie wapens. Eén seconde van instorten.

De overvaller draait zich weer om, zijn ogen wijd van ongeloof, niet verwachting een agent te zien, en zeker niet één die eruitziet alsof ze precies weet wat hier aan het ontfouten is.

De mannen in hoodies verstijven, twijfel flakkert als statische elektriciteit.

Ana en Dwi liggen nog steeds op de grond, trillend, klein en zacht in een wereld die plotseling vlijmscherp is geworden. En Gloria ziet hen. Ze ziet Ana. 'Ana!' Maar het is al te laat.

Pang!

Een schot. Dan nog één. Vonken schieten over het asfalt. Kogels gieren.

Dwi valt als eerste neer, geluidloos. Ana strompelt, een rode vlek spreidt zich uit over haar shirt, openend als een bloem in een langzame, verschrikkelijke beweging.

Gloria beweegt zonder nadenken, alleen instinct. Haar stappen fel, wapen geheven, haar hart bonzend in haar keel.

De twee mannen in hoodies zijn al verdwenen, opgeslokt door rook, schaduw en het gehuil van een automotor in de verte.

De overvaller vlucht, gewond, zijn arm bloedend terwijl hij struikelt en valt.

Gloria is bovenop hem in één adem, haar knie in zijn rug, pistool tegen zijn hoofd, adem brandend in haar borst. 'Blijf liggen,' zegt ze, niet schreeuwend, niet trillend, gewoon aanwezig. En dan kijkt ze op. De wereld versmalt.

Ana ligt op het beton, handen tegen haar buik, bloed doordrenkt haar shirt met zware, warme hitte. Haar lippen trillen. Haar ogen staan groot van angst.

Naast haar ligt Dwi stil, haar lichaam ineengezakt, snoep verspreid als feestversiering van een viering die gruwelijk misging.

Gloria's pistool glijdt uit haar hand. 'Nee. Nee, nee, nee...' Ze strompelt naar voren, valt op haar knieën, drukt haar handen op de wond alsof ze het bloed kan dwingen te blijven. 'Ana, mi princesa, blijf bij me. Blijf wakker.'

Ana's ogen fladderen open, glazig. Haar lippen bewegen. 'Mama?' fluistert ze.